

genre MUSICAL

Titel Jesus Christ Superstar

Door TEC Entertainment & Peep Arrow Entertainment

Gezien 15/12, Heineken Music Hall, Amsterdam

Te zien Heineken Music Hall tm 17 december; RAI Theater 31 januari
tm 5 februari 2017

Aantal sterren 4

Spektakelstuk met swingende Judas en doorgewinterde Jezus

Het lijkt een levende legende die een onovertreffelijke legende speelt. Ted Neeley (73), die de titelrol in 'Jesus Christ Superstar' vertolkt, wordt met gejuich ontvangen. Het publiek wil de Texaanse musicalster, die in 1973 in de gelijknamige film speelde, het liefst aanraken. Deze doorgewinterde Jezus (hij heeft de rol minstens 5000 keer gespeeld) is de held in een strakke, spectaculaire rockopera. Voor hem komt het publiek, dat zijn hoge en wanhopige uithalen met applaus ontvangt. Het zal een van de laatste kansen zijn om hem als 'echte Jezus' te zien. En zijn stem te horen, die weliswaar rauwe rockrandjes heeft en de hoge noten haalt, maar iets aan kracht heeft ingeboet.

Deze Italiaanse productie, met behalve Neeley een louter Italiaanse cast, is meer dan Neeley alleen. Feysal Bonciani speelt de swingende en overtuigende Judas. Zijn vertwijfeling en tegenstrijdige gevoelens doen absoluut niet voor die van Jezus onder. En ook de volle, warme stem van Maria Magdalena (Simona Distefano) mag er zijn. De evergreens die zij gedragen zingt, behoren samen met de swingende titelsong tot de hoogtepunten. En dan is er nog de show zelf: een rappe aaneenschakeling van scènes met veel zang van een cast, die begiftigd is met goede stemmen (zeker de indrukwekkende bas van Francesco Mastroianni) en die flitsend danst in hippiekleding. Het toneel wisselt steeds, dankzij inventieve ledverlichting, een groot projectiedoek en het draaiende podium met antieke zuilen. Hierop rockt het orkest onverwoestbaar voort, terwijl het decor steeds verandert. Van een rustige tuinscène tot de tempel met farizeeërs, die door Jezus worden weggejaagd. Het is dan opeens een vurige onderwereld, met fakkels, acrobaten en sexy danseressen. De grappigste scène is met koning Herodus, die in een geil glitterpakje en met zonnebril op aan Jezus vraagt of hij inderdaad de Koning der Joden is. En Jezus zwijgt. Ted Neeley neigt veel zijn hoofd, spreidt zijn armen en vouwt zijn handen. Een wat stramme doch waardige man. Door zijn leeftijd en wijsheid, én de opzet van de musical, lijkt het of hij is teruggekeerd op aarde. Om eeuwen later te constateren dat zijn lijden wellicht voor niets is geweest, getuige de recente beelden van oorlog, honger en zinloos geweld, die groot worden geprojecteerd als hij lijdzaam zweepslagen ondergaat. Jezus dacht dat het was volbracht, maar alle ellende ging

gewoon door. Dat levert dan eeuwen later wel een spectaculaire rockopera op, die eindigt in een swingend feestje met de cast tussen het dansende publiek.

genre MUSICAL

Titel Razend

Door Home Made Productions

Gezien 20/1, De Meerse, Hoofddorp

Te zien Purmerend 17/2, De Meervaart Amsterdam 22/2, Schouwburg Amstelveen 1/3.

Aantal sterren 2

Als musical verzandt 'Razend' in teveel tekst

Als je het boek 'Razend' van Carry Slee leest, vraag je je af of hier muziek in zit. Het gegeven: Sven wordt mishandeld door zijn vader. Roosmarijn wordt lastig gevallen door wiskundeleraar Bob. Sven en Roosmarijn worden verliefd op elkaar, ook al bouwen ze een web van leugens om zich heen, omdat ze zich schamen voor hun situatie. Kortom, geen vrolijke boel. In het boek is nog wel sprake van jeugdige veerkracht. Maar op het podium gaat die verloren in de hoeveelheid tekst die soms wordt overstemd door de muziek. Het hoge tempo waarin de scènes elkaar afwisselen en de vele personages maken dat je je minder in hen kunt leven.

Er zijn wel aardige vondsten. Zo staan er twee grote, halve skatebanen op het podium en begint het stuk als een raamvertelling. Bij die skatebanen verblijven dakloze kinderen. Sven komt bij hen terecht en de andere jongeren vragen waarom hij van huis is weggelopen. Hij projecteert vervolgens op die skatebanen filmbeelden van zijn slaande vader. Mooi, want film speelt een grote rol in het leven van Sven, die het liefst filmmaker wil worden en ook een film met Roosmarijn wil maken.

De zes jonge spelers doen ondertussen hun uiterste best. Enkelen spelen een dubbelrol. Zo speelt Bart Sietsema zowel vader als Bob en dat doet hij overtuigend. René de Gruijl is moeder, rector en medeleerling. Zij komt alleen uit de verf als zij met haar mooie stem een lied over haar zoon Sven zingt ('Vlieg maar weg'). In de musical zit ook wel wat aankomend talent, zoals de Ellis Broekstof, die een pittige vriendin van Roosmarijn neerzet en als enige voor een vrolijke noot zorgt. Sven (rol van Jochem Smit) is ook talentvol, vooral als hij solo zingt. Dan blijkt zijn stem best aardig.

De moeilijkheid zit hem in de hoeveelheid tekst in teveel scènes en soms overheersende muziek. Muziek overigens, die vooral in de ballads indruk maakt. Als dan opeens ook nog een scène van Romeo & Julia wordt opgevoerd wordt het teveel. De boodschap blijft gelukkig wel hoopgevend. Sven houdt moed en het allemaal goed komt. Maar de meeste muziek zat misschien wel in het boek .

Madeleine Rood

Kleinsma draagt avond vol musicalhits

BREDA - Genoeg nieuw musicaltalent in Nederland, horen we in Musicals in concert. Toch is het grande dame Simone Kleinsma die de avond naar een hoger plan tilt.

Simone Kleinsma (58) won onlangs nog een oeuvre-award, maar ook zij kan, naar eigen zeggen, niet alles meer op het podium: tijd dus om het stokje door te geven. Aan Vajèn van den Bosch (18) bijvoorbeeld, die onder andere in The sound of music en Grease stond. Die staat te trappelen. 'Maar ik voel wel druk,' zegt ze. 'Ik moet het toch maar zien waar te maken.'

Afgelopen zaterdag was in het in het Chassé Theater in Breda was al te zien hoe naast de oudere garde - behalve Kleinsma ook Tony Neef (56 jaar) en Stanley Burleson (50) - de jonge musicalsterren stralen in een aaneenrijging van liedjes en medleys. Jim Bakkum (29) en Carolina Dijkhuizen (37) waren samen met Vajèn van den Bosch de jongere garde. Simone Kleinsma is zich er zeer van bewust dat ze haar ervaring moet doorgeven aan de jongere generatie. 'Ik kijk met weemoed terug naar mijn eigen tijd, maar ja, die ervaring moet je doorgeven. Het is heel raar, want je lost heel snel op in de geschiedenis.'

Stanley Burleson is overduidelijk de danser, de choreograaf van deze show. Hij beweegt zich het soepelst over het podium - samen met de vier dansers en vier danseressen, die voor het showelement zorgen. Tony Neef krijgt zijn momenten met zijn succesnummers uit Miss Saigon en Wim Sonneveld, maar het is Simone Kleinsma die alles cachet geeft.

Jim Bakkum op hakken

Het publiek werd op meer dan tachtig nummers uit talloze musicals getrakteerd. De persoonlijke anekdotes van de zangers zorgen voor intimiteit en vooral voor humor, maar dat er geen rode draad in zit, is een gemis. Het concert hopt van de ene musical naar de andere. Van The Lion King tot Droomvlucht, van Disney-musicals tot Chicago, Mama Mia, Chess, Flashdance en The Body Guard. Achter elkaar en in hoog tempo passeert een variëteit van bekende en minder bekende liedjes (of medleys) de revue. Met een band op het podium en dansers die het voor het oog prettig om naar te kijken maken.

Toch zit er ook een verrassing in. Dat zijn nummers die de artiesten zelf al hebben gezongen, maar nu van een ander willen horen. En vooral ánders. Simone Kleinsma heeft veel rollen gespeeld, die ze niet allemaal meer kan vertolken. 'Maar het zijn goede songs die blijven.' Ze laat 'Sweet Charity' nu dus over aan Vajèn, die het nummer danst en zingt alsof ze het altijd al heeft gedaan. Gelukkig had ze van Simone de tip gekregen zang en dans goed te verdelen. Zijzelf laat Tony Neef een meisjesliedje uit The Sound of Music zingen, wat hij grappig doet. En Neef vraagt op zijn beurt Jim Bakkum iets uit The Rocky Horror Show te doen. Op hoge hakken, in een corset en met jarretels zorgt hij voor een goed gezongen maar vooral verrassende act. Jim Bakkum laat Carolina Dijkhuizen 'Greased lightning' zingen, wat ze origineel oppakt: begeleid door alleen piano begint het nummer als een psalm. Stanley Burleson eindigt met een lied uit Aida. Hij schittert direct daarna weer als danser, terwijl Simone Kleinsma 'Mr Bojangles' zingt.

Carré

De oude garde zorgt voor de klasse en de doorleefde zangstemmen, terwijl de jongeren hun frisse geluid laten horen. Het blijft toch Simone Kleinsma die er bovenuit steekt, met als hoogtepunt 'De winnaar krijgt de macht' uit Mama Mia, ook haar eigen favoriete nummer van het concert. Ze kijkt nu al uit naar Carré. 'Die zaal omarmt je,' weet Simone Kleinsma. Uit ervaring.

'Musicals in Concert - Live on tour.' Zondag 12 en maandag 13 februari in Carré.

Madeleine Rood

